

6

Gezocht: energie (liefst betaalbaar)

Nu de prijzen ontploffen, is de universiteit op zoek naar goedkope en duurzame alternatieven. 'Actie is nodig.'

Studieschuld Waarom waarschuwt DUO niet?

2

Welkom in 1984 De klassieker van George Orwell lijkt populairder dan ooit. Vorig jaar verschenen er maar liefst vijf graphic novels van de dystopische roman. Wat zijn de verschillen?

10

Omstreden proef met promotiestudenten wordt beëindigd

Er komt een einde aan het experiment met promotiestudenten. Er was kritiek op de constructie vanwege de onduidelijkheid over hun rechtspositie.

DOOR SEBASTIAAN VAN
LOOSBROEK

Dat schrijft onderwijsminister Robert Dijkgraaf (D66) in een brief aan de Tweede Kamer. Een promotiestudent is een promovendus die niet via een arbeidscontract aan de universiteit is verbonden, maar als student is geregistreerd en een beurs krijgt van ongeveer 1600 euro per maand. Het experiment begon in 2016 en eindigt in 2024.

De constructie kreeg veel kritiek: veel universiteiten wilden niet deelnemen vanwege de onzekere financiële gevolgen voor de promovendi en onduidelijkheid over hun rechtspositie.

De Universiteit Groningen zag het omstreden traject wel zitten en heeft ruim 1500 promovendi een beurs verstrekt.

Nu er een eindevaluatie is uitgevoerd, concludeert Dijkgraaf dat er een streep door het experiment moet.

De minister 'acht het verankeren in de wet van het traject promotiestudenten niet opportuun', schrijft hij aan de Tweede Kamer. 'De evaluatie laat geen overtuigende meerwaarde zien en het broze draagvlak voor dit experiment weegt zwaar in mijn besluit om het na afloop van

2024 geen vervolg te geven.' Verder wijst Dijkgraaf erop dat 'het toevoegen van het promotieonderwijs als nieuwe categorie promovendi niet past bij mijn streven naar meer rust en ruimte in het wetenschapssysteem en een goede positie voor alle onderzoekers'. Uit de eindevaluatie blijkt dat er veel 'opstartproblemen' en 'kinderziektes' zijn geweest. Promotiestudenten waren onvoldoende voorgelicht, er was veel onduidelijkheid over hun fiscale en sociale zekerheid en ze voelden zich vanwege hun student-status niet vertegenwoordigd in de medezeggenschap.

'Het experiment heeft hierdoor aan draagvlak verloren', schrijft de minister. Daar komt nog bij dat de promotiestudenten vinden dat zij grotendeels hetzelfde werk doen als in dienst zijnde promovendi, terwijl ze veel minder rechten hebben. 'Hun beurzen groeien niet mee met de ervaringsjaren en promotiestudenten ontvangen geen vakantiegeld of dertiende maand', aldus Dijkgraaf. 'Deze aspecten wegen zwaar voor de promotiestudenten.'

Het experiment wordt niet per direct beëindigd, omdat dit alleen mogelijk is 'als gedurende de looptijd van het experiment ernstige nadelige gevolgen voor het onderzoeksklimaat bij een of meer universiteiten zijn ontstaan'. Uit de eindevaluatie blijkt dat niet, schrijft de minister. 'Daarom zal het experiment tot eind augustus 2024 worden voortgezet.'

Nieuwe coalitie: extra kamers en nadruk op duurzaamheid

Woensdag presenteerden coalitiepartijen GroenLinks, D66, PvdA en CDA het beleidsakkoord 'Samen Leven in Leiden' dat de basis gaat vormen voor het beleid van het college voor de komende vier jaar.

DOOR MARK REID

Voor studenten wil het nieuwe college meer huizen bouwen. Tot 2030 moeten er 2700 studenten-eenheden bijkomen in Leiden en mogelijk ook in buurgemeentes. Het percentage sociale woningbouw in nieuw te bouwen huizen stijgt ook naar 35 procent. Ook zegt het nieuwe college binnen een half jaar met plannen te komen om met verkamering in de stad om te gaan. Wat de universiteit betreft zijn de plannen summier. De coalitie wil veel blijven samenwerken en is blij met het florerende Bio Science Park. De toekomst van de Humanities Campus blijft in het akkoord

nog vaag. De partijen zeggen alleen dat ze 'kansen zien in de nieuwe ontwikkeling van de Humanities Campus door de Universiteit'. Om met de stijgende energiekosten om te gaan zal de gemeente beginnen met een zogenaemd isolatie-offensief voor de Leidenaars die onvoldoende middelen hebben om hun woning te verduurzamen. Betrokken bewoners kunnen zitting nemen in een burgerberaad energietransitie om mee te denken over toekomstig beleid. De riool- en afvalstoffenheffing zal in ieder geval stijgen om de klimaatadaptatie en het vergroenen van de stad te bekostigen.

Leidenaars en studenten kunnen uitkijken naar een paar extra feestjes. De komende jaren worden zowel het 450-jarig jubileum van Leidens Ontzet als van de universiteit gevierd.

In het nieuwe college heeft GroenLinks twee wethouders, de andere partijen ieder een.

Het #nietmijnschuld-protest tegen het leenstelsel in Leiden, april 2021.

Zaterdag 11 juni komen studenten samen op de Dam voor het Stufiprotest, georganiseerd door de Landelijke Studentenvakbond (Lsvb). 'Een studieschuld kan straks exponentieel gaan groeien.'

DOOR SUSAN WICHGERS
FOTO TACO VAN DER EB

Waarom waarschuwt DUO niet: 'Pas op! Geld lenen kost geld'?

Studenten gaan komend weekend de straat op in Amsterdam om te demonstrenen tegen de voorgestelde basisbeurs (te laag) en de compensatie voor leenstelselstudenten (te weinig). Een van die studenten is Emma Mouthaan (26, communicatie- en informatiewetenschap aan de VU), die veel van het onderwerp weet: ze is *influencer*, en leert studenten op social media over financiën onder de naam skere_student.

Als student voel je je machteloos, zegt Mouthaan. 'Er zijn al zoveel protesten geweest, en tóch houdt de overheid vol dat 1 miljard het maximale is dat ze kunnen doen. Als je dan hoort dat spaarders in box 3 voor 12 miljard worden gecompenseerd, is dat niet geloofwaardig.'

'Natuurlijk is er een eigen verantwoordelijkheid', vindt Mouthaan. 'Mensen met een studieschuld moeten die gewoon afbetalen. Maar wat er wordt vergeten is dat een lening-
verstrekker, in dit geval duo, een zorgplicht heeft. Een verstrekker moet kunnen aantonen dat ze iemand voldoende hebben voorgelicht.' Volgens Mouthaan gebeurt dat nu onvoldoende. 'Als ik een TikTok maak over bijvoorbeeld renteverhoging krijg ik veel reacties van mensen die zeggen dat ze daar nog nooit van hadden gehoord. Studenten hebben geen enkel idee wat nou de regels zijn. 'Ik vind dat dat duo, of indirect de politiek, aangerekend moet worden. Het gaat wel om jonge mensen, die slecht geïnformeerd een hele grote financiële verantwoordelijkheid aangaan. Dat vind ik heel kwalijk.' De waarschuwing 'Let op: geld lenen kost geld', die bij commerciële kredietverstrekkers wordt gegeven, wordt bij een lening van duo bijvoorbeeld niet gegeven. Wordvoerder Tea Jonkman van duo: 'Voor commerciële partijen is dat verplicht, maar de overheid heeft besloten om dat zelf niet te doen, juist

om dat onderscheid te maken.'

In 2016 deed de Autoriteit Financiële Markten (AFM), de landelijke toezichhouder, onderzoek naar de waarschuwing. Daaruit bleek dat het geen onmiddellijk effect heeft op het gedrag van consumenten, maar dat het mogelijk wel positieve bijeffecten heeft: mensen zouden minder positief naar leningen gaan kijken, en het draagt ook bij aan de herkenbaarheid van een krediet als het niet meteen duidelijk is dat het om een lening gaat.

Zou het een idee zijn om dat voor een studielening ook in te voeren? 'Ik weet niet of er wetenschappelijk bewijs is dat zo'n waarschuwing werkt', zegt economie wetenschapper Max van Lent, die overigens niet betrokken was bij het onderzoek. 'Maar ik vermoed zomaar dat het helpt. Het lijkt me verstandig deze waarschuwing toe te voegen.' Volgens duo-woordvoerder Jonkman worden studenten wel op andere manieren attent gemaakt op de gevaren van lenen. 'Leen bewust, is onze campagne, juist om te voorkomen dat mensen later denken: wat heb ik nou eigenlijk afgesloten? 'Wij communiceren ieder jaar over het rentepercentage. Ieder jaar krijg je een persoonlijk bericht. Heel lang is het nul procent geweest, maar er blijft wel mogelijkheid op rente, dat staat ook overal in de communicatie naar studenten toe.'

Ook staan er op de website rekenmodules waarmee je je uiteindelijke studieschuld kunt berekenen. 'Daarin wordt altijd al een rente

van meer dan nul procent meegenomen.'

Toch wordt lenen soms zelfs gestimuleerd door de overheid. Tijdens corona, toen veel studenten inkomsten van hun bijbaan moesten missen, adviseerde onderwijsminister Ingrid van Engelshoven studenten om extra te lenen. 'Het is bizar dat dat tegen jonge mensen wordt gezegd', vindt Mouthaan. 'Vervolgens wordt er tegen mensen met een hoge studieschuld gezegd dat het hun eigen verantwoordelijkheid is.'

Zelf heeft Mouthaan een schuld van 72.000 euro openstaan. 'Daar gaat nog wel iets vanaf als ik volgend jaar afstudeer. Maar als de rente straks boven nul procent wordt, gaat het al snel om grote bedragen die er bovenop komen, zelfs als het maximaal anderhalf procent is.

'Wat ook nog gevaarlijk is: als je de rente niet aflost, wordt het jaar erop ook weer rente over die rente geheven. Zo kan een studieschuld exponentieel groeien. In het ergste geval is op een gegeven moment de minimale aflossing niet eens genoeg om die rente af te betalen, en kom je dus nooit bij de eigenlijke schuld, ook al betaal je wel af.'

Zaterdag staat Mouthaan daarom op de Dam, samen met de Lsvb, FNV Young en studenten uit het hele land, om aandacht te vragen voor eerlijke compensatie en een hogere basisbeurs. 'Je hebt het over slecht voorgelichte jonge mensen, die op hun achtthiende zo'n beslissing maken. Kun je dat ethisch noemen, moreel verantwoord? Ik vind van niet.'

We laten ons wel erg gemakkelijk in de hoek drukken

Moelijke tijden bieden ook gelegenheid tot overdenking. Nu er tegenwoordig door het kabinet, de minister, de Tweede Kamer, subsidieverstrekkers en zelfs universitaire bestuurders wordt getwijfeld aan het praktische bestaansrecht van de geesteswetenschappen is het makkelijk om in een defensieve reflex te schieten.

Volkomen begrijpelijk, maar het is de vraag of de vlag der geesteswetenschappen fierder gaat wapperen als historici, literatuurkenners en taalkundigen zich verbeteren in de loopgraven van het academisch gelijk. Laten we in plaats daarvan eens een loot van de geesteswetenschappen onder de loep nemen, mijn eigen vakgebied, de regiostudies en waar nodig de hand in eigen boezem steken. Regiostudies zijn die studies die overwegend één gebied (vaak ook één staat, en dat is

problematisch want drie maal raden wie er dan graag geld in stopt) bestuderen in de eigen historische, linguïstische en culturele context. Vaak verward met taalstudies, maar zoals menig student helaas te vaak ontdekt, geen pre-studies, maar academische opleidingen die meer van een student vergen dan woordenlijsten uit het hoofd leren. Regiostudies zijn rare dieren. Niet elke regio met een eigen studie is namelijk een regiostudie. Regiostudiesinstituten (zoals hier in Leiden) lijken over het algemeen Azië, het Midden-Oosten en Afrika te bestuderen, maar geen andere regio's zoals Amerika, Duitsland of Engeland. Die regio's zijn namelijk disciplinair (geschiedenis en literatuurwetenschappen bijvoorbeeld) ingedeeld. De erfenis van Nederlands koloniale wereldkijk en -rijk wordt tegenwoordig overal gezien, maar hier valt die toch moeilijk te ontkennen. In de onuitsproken en onzichtbare maar o zo tastbare hiërarchie der academische dingen staat discipline nu eenmaal een paar treetjes hoger dan regio of taalbeheersing.

Inhoudelijk is het meeste kolonialisme inmiddels wel weggesleten - het is ook moeilijk je superieur te wanen als je debatten op dezelfde voet voert als de wetenschappers van/in de regio die je bestudeert. Gelijke monniken, gelijke kappen. Daarom is taalbeheersing (en daar versta ik meer onder dan de taal, maar ook een goed deel van de in taal vormgegeven werelden) ook cruciaal.

Dit zou een mooi pleidooi voor de regiostudies kunnen worden, maar laten we het ook hebben over de minder mooie kanten. Over de navelstaarderij die dichterbij is dan we denken, ook al bloeit het transregionale onderzoek. Ook dat slijt wel mettertijd - en ik hoop zonder de buitensissigheden van de verschillende regiostudies op te geven.

Een serieuzer probleem is de praktische gelijkstelling van *begrijpen* en *begrip hebben* voor. Lange blootstelling aan een regio (vaak in een taal die door de eigen maatschappelijke omgeving ook niet wordt beheerst) leidt tot beroepsdeformatie waarbij een half gehoord woord genoeg is om het discours en het belang ervan te duiden. Het leidt ook nogal eens tot een vergoelijkend begrijpen dat ongezien overgaat in begrip.

Daar zitten trouwens ook onvermijdelijk egoïstische kanten aan, want de regiowetenschapper is meer dan de meeste wetenschappers gebonden aan het object van studie door middel van visa, verblijfsvergunningen, lokale goodwill en toestemmingen. En afhankelijkheid maakt kwetsbaar. De praktijk laat zien dat het dan niet altijd makkelijk is de eigen weg te blijven bewandelen.

Deze belangenverstrengeling is misschien het duidelijkst bij de -talige- bestudering van repressieve regimes: Zimbabwe, China, Saudi-Arabië, (Wit-)Rusland, Venezuela of Noord-Korea. Dit is helaas geen uitputtende lijst.

De combinatie van anti-koloniale strijdbaarheid - waarvan de wetenschappelijke onderbouwing soms te wensen overlaat -, afhankelijkheid van de staat bij veldonderzoek, en een beroepsgedeformeerde tunnelvisie die het land in kwestie unieker en dus onbegreper laat lijken dan het is, geven *begrijpen* het laatste fatale duwtje richting *begrip hebben* voor. Het een sluit het ander overigens niet uit. Het is prima mogelijk om een ethisch gecompromitteerd begrip te hebben dat wel correct is.

De maatschappelijke en institutionele uitsluiting die de geesteswetenschappen ten deel is gevallen, want zo ernstig is het onderhand wel als het gaat om aanzien, facilitering, fondsen, plekken aan de tafels waar beslissingen worden genomen, en plekken om onderzoek te doen (behalve natuurlijk de UB!), versterken dit proces alleen maar, met als gevolg een wijder gapende kloof tussen de regiowetenschappers die het echt beter weten en de maatschappij die hen negeert.

En dan krijg je rare dingen, zoals de notie dat onderdrukking en geweld gepleegd door een langgenoot altijd te prefereren is boven dat gepleegd door een vreemde mogendheid. Geweld aangedaan door een land-/cultuur-/religiegenoot is historisch en cultureel te begrijpen, wat leidt tot begrip. En een visum. Wordt het aangedaan door een buitenstaander dan is dit ipse facto methodologisch gecodificeerd als ontoelaatbaar, waardoor de poging tot begrijpen zelf al een overtreding op de gedeelde gevoeligheden van het vakgebied in kwestie is.

Nou, dat viel tegen.

Als u denkt dat ik overdrijf, vorm uw eigen oordeel en houd de regiostudies aangaande conflictzones en dictaturen maar eens tegen het licht.

Mijn conclusie: we maken het politici en bestuurders soms wel heel makkelijk om de geesteswetenschappen in een hoekje te drukken.

Universiteiten knokken om schaarse ict'ers

Universiteiten vechten elkaar de tent uit om ict-medewerkers binnen te halen. 'Er is een ratrace om personeel te krijgen.'

DOOR VINCENT BONGERS

Vorige week sprak de universiteitsraad met het college van bestuur over de universitaire financiën. De raad merkte op dat er in 2021 fors meer dan begroot aan extern personeel was ingezet. De personeelslasten voor extern ingehuurd personeel vielen vorig jaar zelfs 14,1 miljoen euro hoger uit dan verwacht. De raad vond die ontwikkeling zorgelijk, en wilde dat het college de inhuur van buiten teruggedringt.

Het college legde uit wat de grootste oorzaak is voor de hoge uitgaven. 'Als je daar in detail naar kijkt, dan gaat het vooral om de ict', zei vice-collegevoorzitter Martijn Ridderbos. 'Het punt is dat we heel moeilijk aan arbeidskrachten kunnen komen in die sector. Soms is de oplossing de vacature langer open laten staan, maar in de ict willen we dat niet. Dat maakt de universiteit kwetsbaar.'

Het speelt niet alleen in Leiden, legde Ridderbos uit. 'Er is zelfs een ratrace tussen de universiteiten ontstaan. Sommige steden gooien al salarisschalen boven op functies om maar mensen naar zich toe te trekken. Ik heb daar ook contact met collega's over gehad. We zijn elkaar enorm aan het concurreren en dat is een slechte zaak. We zijn aan het kijken of we onze recruitment moeten aanpassen om meer mensen over te halen om bij ons te komen werken.'

Remco Breuker van personeelspartij FNV erkende het belang van een goede cybersecurity. 'Toch vind ik het lastig dat het in deze sector mogelijk is om vacatures toch in te vullen, terwijl elders in de organisatie dat niet gebeurt, ongeacht de consequenties. Dat versterkt toch het gevoel, met name bij docenten met tijdelijke contracten, dat ze tweedegrads medewerkers zijn. Ik weet dat de universiteit er niet zo over denkt, maar ik begrijp

wel waar die indruk vandaan komt.' De begroting week overigens in het algemeen sterk af van het uiteindelijk behaalde resultaat. Voor 2021 werd gerekend op een tekort van 7 miljoen, maar dat werd een overschot van 27 miljoen. De raad vond dan ook dat het college meer moet doen om geen geld op de plank te laten liggen, maar het vooral te besteden aan het omzetten van tijdelijke contracten in vaste aanstellingen. 'Er is geld bij de instituten, maar we horen te vaak dat iets niet mogelijk is vanwege een tekort aan middelen', zei Maaïke van Naerssen (FNV).

Het college deelt de zorg van de raad. 'Het is ingewikkeld om de boodschap in te laten dalen bij de instituten', reageerde Ridderbos. 'Wij zijn daar continu over in gesprek met de faculteiten en de instituutmanagers. Ik zie dat er ook wel beweging in zit, maar in de begroting gaan we daar nog explicieter in worden. De begrotingen van de faculteiten moeten nog scherper, meer risico nemen is nodig.'

Er is al het nodige gedaan, erkende Ridderbos. 'We zijn er afgelopen jaar in geslaagd om 200 fte aan de facultaire capaciteit toe te voegen. Maar het is nog niet genoeg.' Het college gaat ook faculteiten die geld overhouden aanspreken. 'Zij moeten met een plan komen om die reserves af te bouwen en vermelden waaraan ze dat geld besteden.

Bij voorkeur gaat dat dan naar het aannemen van meer medewerkers.' De raad was verbaasd dat het kennelijk lastig is om instituten en faculteiten in beweging te krijgen. 'Is er weerstand bij de faculteiten en instituten tegen het beleid?', vroeg Lis Kerr van personeelspartij phdoc. Ridderbos kon niet één specifieke reden noemen 'waarom het zo traag gaat. Het is ook niet alleen aan het college om te sturen, vond hij. 'We hebben een decentraal bestuursmodel. Op facultair en instituutniveau worden veel keuzes gemaakt. Daar loop je als college af en toe tegen aan. Ik denk dat die kloof echter niet groter wordt, maar juist kleiner. Zo'n kloof is ook niet per se een slechte zaak, het geeft ook de ruimte voor instituten om dicht op de werkvloer zaken te regelen.'

Een begroot tekort van 7 miljoen, werd een overschot van 27 miljoen

Docenten in de faculteitsraad van Rechten willen graag dat komend collegejaar de nadruk komt te liggen op fysiek onderwijs. 'Het kan niet zo zijn dat we allerlei trucs moeten uithalen om studenten te lokken.'

DOOR VINCENT BONGERS
FOTO TACO VAN DER EB

'Fysiek is het hart van ons onderwijs'

Personeelsraadslid Michiel van Emmerik wilde vorige week tijdens de faculteitsraad van het bestuur weten hoe het onderwijs er komend collegejaar gaat uitzien. 'We lopen weer op het Kamerlingh Onnes Gebouw rond', zei hij. 'Het is heel leuk om fysiek onderwijs te geven. Daar moeten we weer helemaal naar terug. Wat mij betreft gebruik je online dan alleen nog als aanvulling.' Zowel fysiek als online onderwijs blijven aanbieden, zoals tijdens corona gebeurde, is problematisch, vond Van Emmerik. 'Ik maak mij daar echt zorgen over. We moeten goed nadenken over hoe we dat gaan aanpakken in september.'

'Als je werkgroepen fysiek geeft, maar daarnaast digitaal blijft aanbieden, ontstaat er een probleem', vulde personeelsraadslid Gelinj Molier aan. 'Een aantal studenten is gewend geraakt aan dat online alternatief, en vindt dat wel makkelijk. Daar moeten we toch vanaf.' Als er een les uit de coronacrisis is getrokken, dan is het toch wel dat contact op de campus enorm relevant is, reageerde Ton Liefwaard van het rechtenbestuur. 'Fysiek moet het hart van ons onderwijs vormen.' Daar maakte hij wel een belangrijke

kanttekening bij. 'Het is zo dat we in september naar de campus gaan, maar het is mogelijk dat in het najaar corona weer de kop opsteekt.' Dan gaat digitaal mogelijk toch weer een grotere rol spelen. 'Daar zijn we ons ook specifiek op aan het voorbereiden. Eind juni moet er een plan liggen voor september.' Maar volgens decaan Joanne van der Leun moeten studenten zich in principe 'weer instellen op fysiek onderwijs. Het is voor veel van hen een nieuwe routine.' Liefwaard stelde dat studenten niet alleen naar de universiteitsgebouwen komen om te studeren, maar ook om 'deel uit te maken van de academische gemeenschap'.

Volgens Britt Polderman van studentenpartij LSP denken lang niet alle studenten er zo over. 'Ook voor corona was participatie al een belangrijk punt. We moeten studenten laten beseffen dat het leuk is om fysiek aanwezig te zijn. De focus ligt nu te veel op het halen van tentamens. Dat is een andere mindset dan naar een werkgroep gaan en meedoen.' 'Bestuursrecht in het tweede jaar is notoir lastig', zei Van Emmerik. 'We doen er alles aan om de studenten erbij te betrekken, maar ik krijg maar een kleine

groep echt actief mee.'

Molier werd er echter 'een beetje moe van' dat docenten steeds de taak krijgen om de studenten naar de collegezaal te lokken. 'Ook bij studenten ligt een verantwoordelijkheid. Het kan niet zo zijn dat we maar eindeloos allerlei trucs moeten uithalen om studenten zo ver te krijgen dat ze tijdens de rit wat gaan doen. Als ze niet willen, en een week voor het tentamen pas gaan studeren, dan doen ze dat maar. Er is een grens aan wat wij voor elkaar kunnen krijgen.'

'Studenten zijn gewend geraakt aan online als makkelijk alternatief. Daar moeten we vanaf'

De taalnorm omlaag, of fors bijbetalen?

Rechten overweegt de taaleis voor Engelstalige masters te verlagen, anders kost het zo'n 80.000 euro per jaar extra. Ook op andere faculteiten speelt dit probleem.

DOOR VINCENT BONGERS

De faculteit Rechten heeft vier Engelstalige masterprogramma's. Aan Nederlandse studenten wordt geen taaleis gesteld, want zij hebben een vwo-diploma en/of een bachelordiploma behaald. Buitenlandse inschrijvers moeten een taaltoets doen om toegang te kunnen krijgen tot deze masters.

De gevraagde scores voor de Engelse taaltoetsen mogen echter van het college van bestuur niet hoger zijn dan het Engelstalige niveau van een student met een vwo-diploma. Dat is nu nog wel het geval bij Rechten.

'De eisen die we bij deze faculteit aan de behaalde scores in de taaltoets stellen, zijn hoger dan het niveau van een scholier die het vwo heeft afgerond', zei Ton Liefwaard van het rechtenbestuur tijdens de faculteitsvergadering. 'Als we dat willen handhaven, dan betekent het dat alle Nederlandse studenten ook een taaltoets moeten halen, voordat ze in een master kunnen instromen. Dan worden ze namelijk gelijk behandeld als internationale studenten en dat is een vereiste in de Onderwijs- en Examenregelingen voor 2022-23.' De kosten die dan worden gemaakt zijn voor de faculteit, vertelde Liefwaard. 'Dat kan best in de papieren gaan lopen. Het kan zomaar om 80.000 euro per jaar gaan.'

De andere mogelijkheid is om de lagere eis te accepteren. Dat levert uiteraard geen extra kosten op maar de norm gaat dan wel naar beneden. 'Taal is cruciaal voor onze opleidingen, maar het is een fikse organisatie en kost gewoon heel veel geld. Dat is de afweging die we moeten maken.' 'Wat vinden de opleidingsdirecteuren hiervan?', vroeg personeelsraadslid Elsemieke Daalder. 'Het beeld is gemengd bij hen', reageerde Liefwaard. 'De eerste reactie was: laten we norm niet verlagen. Maar als je gaat inzoomen zijn er ook andere zaken die spelen. Er is geen hard bewijs dat een taaltoets ervoor zorgt dat de studie makkelijker wordt gehaald. Daar komen dan nog de kosten bij. Als je dat allemaal op een rij zet, dan word je pragmatischer.'

Andere faculteiten hebben overigens ook met dit probleem te maken. Volgens een notitie van Rechten laat de faculteit Governance and Global Affairs de taaleis los. Geesteswetenschappen zou een jaar uitstel hebben gekregen om een besluit te nemen. Dat heeft ermee te maken dat het bij deze faculteit gaat om taaleisen bij 30 opleidingen: 7 bachelors en 23 masters. Bij Geesteswetenschappen wordt met name de verlaging van de eis voor de bachelors als problematisch gezien.

Abonneer je ook op onze nieuwsbrief

Universiteit Leiden

De Universiteitsraad zoekt een nieuwe

VOORZITTER VAN DE UNIVERSITEITSRAAD (0,4 - 0,6 fte)

vanaf 1 september, eerdere of latere startdatum is in overleg mogelijk

De leden van de Universiteitsraad geven een stem aan het personeel en de studenten in de centrale besluitvorming van de Universiteit Leiden. De Universiteitsraad ontwikkelt nieuwe ideeën, adviseert het College van Bestuur op alle beleidsterreinen en heeft ten aanzien van een aantal belangrijke onderwerpen instemmingsrecht.

De voorzitter vertegenwoordigt de Universiteitsraad in de diverse bestuurlijke gremia en treedt op als eerste aanspreekpunt namens de Raad. De voorzitter is geen lid van de Universiteitsraad en treedt verbindend op tussen medezeggenschap en College van Bestuur. De Raad benoemt de voorzitter, indien het een medewerker van de universiteit betreft, voor een periode van twee jaar, waarna herbenoeming mogelijk is. De griffier van de Universiteitsraad ondersteunt de voorzitter in zijn werkzaamheden.

Wat ga je doen?

- het voorbereiden, bijeenroepen en leiden van de vergaderingen van de Universiteitsraad
- het coördineren van de activiteiten van de Universiteitsraad
- het onderhouden van contacten met onder anderen het College van Bestuur, de directieuren en de bestuurlijke staf, de Raad van Toezicht, het ministerie van OCW en collega-voorzitters in den lande
- het stimuleren en coördineren van communicatie met en tussen de Leidse medezeggenschapsorganen
- het inhoudelijk opzetten van scholing, training en werkbezoeken van de Universiteitsraad
- het coachen van individuele leden van de Universiteitsraad
- het versterken en onder de aandacht brengen van de universitaire medezeggenschap

Wie zoeken wij?

- Je bent een eigentijdse leider die aantoonbare affiniteit heeft met medezeggenschap en de Universiteit Leiden
- Je bezit uitstekende communicatieve en organisatorische vaardigheden
- Je beschikt over relevante bestuurlijke ervaring en politiek-bestuurlijke sensitiviteit
- Je hebt een goede beheersing van de Nederlandse en Engelse taal in woord en geschrift
- Je hebt kennis van de universitaire bestuurs- en medezeggenschapsstructuur
- Je bezit een 'antenne' voor wat er leeft in de universitaire gemeenschap
- Je bent energiek, kritisch, onafhankelijk en van nature een verbinder

Arbeidsvoorwaarden

Het tijdsbeslag van de functie is maximaal 3 dagen per week, waaronder ten minste de gehele maandag en dinsdagochtend. Een voorzitter voortkomend uit de studentgeleding of personeelsgeleding van de Universiteit Leiden ontvangt een financiële tegemoetkoming zoals opgenomen in de Faciliteitenregeling Universiteitsraad. Voor medewerkers geldt dat zij hun huidige salarisniveau behouden.

Voor een voorzitter van buiten de universiteit Leiden en voor studenten geldt een aanstelling conform de cao Nederlandse Universiteiten. Het betreft een tijdelijke aanstelling voor de duur van één jaar, met bij goed functioneren uitzicht op een vaste aanstelling. De universiteit voelt zich met jou verantwoordelijk voor de zorg voor een passend vervolg van jouw loopbaan na het aflopen van de benoeming, hetzij bij de universiteit, hetzij in een functie ergens anders. Voor deze functie geldt een marktconform salaris. Daarnaast kent de Universiteit Leiden goede arbeidsvoorwaarden. Zo is er sprake van een eindejaarsuitkering (8,3%), vakantietoelage (8%), uitstekende opleidingsfaciliteiten, betaald ouderschapsverlof en de mogelijkheid om via een keuzemodel arbeidsvoorwaarden op maat te kiezen. Alle informatie hierover kun je nalezen op www.werkenbij.leidenuniv.nl.

Diversiteit en inclusie

Het bevorderen van een inclusieve gemeenschap staat centraal in de waarden en visie van de Universiteit Leiden. De Universiteit Leiden streeft ernaar om een inclusieve gemeenschap te worden die alle studenten en medewerkers in staat stelt om zich gewaardeerd en gerespecteerd te voelen en zich volop te ontplooiën. Diversiteit in ervaringen en perspectieven verrijkt ons onderwijs en versterkt ons onderzoek. Onderwijs en onderzoek van hoge kwaliteit is inclusief.

Contact

Voor meer informatie over de inhoud van deze functie kun je contact opnemen met de griffier van de Raad, Annelieke Zandvliet, via 071 527 3125 of a.m.zandvliet@BB.leidenuniv.nl. Op www.universiteitleiden.nl/ur vind je meer informatie over de Universiteitsraad en zijn werkzaamheden.

Solliciteren

Je kunt online solliciteren via de button 'Solliciteren' in ons sollicitatiesysteem. Sollicitaties voorzien van een motivatiebrief, cv en bij voorkeur enkele referenties kunnen tot 23 juni 2022 worden gericht aan Annelieke Zandvliet, a.m.zandvliet@BB.leidenuniv.nl. Sollicitatiegesprekken vinden waarschijnlijk plaats in week 27.

Hoe houden we de boel draaiende?

Kan de universiteit de energierekening nog wel betalen, nu de tarieven de pan uit rijzen? De enige oplossing is grondig verduurzamen, aldus de betrokken bestuurders. 'Iedereen snapt nu dat we niet kunnen wachten.'

DOOR VINCENT BONGERS EN ANOUSHKA KLOOSTERMAN

De energiecrisis gaat de universiteit miljoenen kosten, blijkt uit documenten die de universiteitsraad onlangs ontving van het college van bestuur. Door de oorlog in Oekraïne moet de universiteit straks een stuk meer betalen voor de 3,5 miljoen kubieke meter gas en de 43 miljoen kilowattuur elektriciteit die het jaarlijks verbruikt. Ter vergelijking: dat is dezelfde hoeveelheid gas als het gebruik van 3000 huishoudens, 72 keer zoveel als dat van de Bahama's, en genoeg om de Olympische vlam 8,5 duizend jaar mee te laten branden. Het is net zoveel stroom als 17 duizend huishoudens, 215 duizend blikseminslagen, 39 duizend bubbelbaden, of alle woningen van Leiderdorp en Zoeterwoude samen. Bij elkaar is het ongeveer een duizendste van de Tata Steel-fabriek in IJmuiden. Door de stijgende tarieven dreigt een gepeperde energierekening. De verwachting is dat die met 60 tot 200

procent zal stijgen, wat neerkomt op 3,5 tot 6 miljoen per jaar. Maar het blijft gissen, zegt vicevoorzitter Martijn Ridderbos: 'In de Kadernota is rekening gehouden met stijgende energieprijzen en hogere bouwkosten, maar die stijging is niet precies in te schatten. Het kan twee keer zo duur worden, of wel vier keer. We weten het niet.' De universiteit heeft tot halverwege volgend jaar elektriciteit, en tot eind volgend jaar gas ingekocht tegen schappelijke tarieven, vertelt vastgoeddirecteur Michel Leenders. Daarna zullen de tarieven waarschijnlijk de pan uitrijzen: de energiemarkt is zo turbulent, dat leveranciers geen vaste tarieven meer afspreken. Net als gewone huishoudens kan de universiteit geen prijzen meer vastleggen voor de lange termijn. Leenders: 'We gebruiken normaal gesproken de hockeysticktechniek: de prijzen dalen, en als je dan een

kleine stijging ziet, zet je de prijs vast. De prijzen daalden echter niet meer, maar ontploften. Nu moeten we kijken wat een gunstig moment is om opnieuw in te kopen. Niemand weet natuurlijk wat er gaat gebeuren. Het gaat om heel veel extra kosten als het crisis blijft.' Het college reserveert 4,5 miljoen om die klap op te vangen. Over compensatie vanuit de overheid wordt nu onderhandeld, zegt Ridderbos. 'We krijgen elk jaar een loon- en prijscompensatie van het ministerie. Die volgt normaal de prijsindexstijging, maar die meter slaat nu natuurlijk helemaal uit. De overheid moet bedenken wat zij daarmee gaat doen. Het gesprek tussen universiteitenkoepel UNI en het ministerie loopt nu. Een van de redenen om zo in te zetten op energiebesparing, is dat we niet weten in welke mate er compensatie komt.' >

‘We gebruiken heel veel elektriciteit, vooral bij Wiskunde en Natuurwetenschappen met al die apparaten - die uiteraard gewoon nodig zijn’

Op de korte termijn gaat de verwarming in ieder geval twee graden omlaag, zegt Leenders. Ook de airconditioning is al bijgesteld. ‘Ik heb daar al de eerste mails met klachten over warmte over binnen gekregen. Daar moeten we goed naar kijken.’

Daarnaast vraagt het bestuur medewerkers bewuster met energie om te gaan: zuiniger zijn met de apparaten in laboratoria, en af en toe de radiator dichtdraaien. Met die maatregelen hoopt de universiteit 5 procent gas en 1 à 2 procent elektriciteit te besparen.

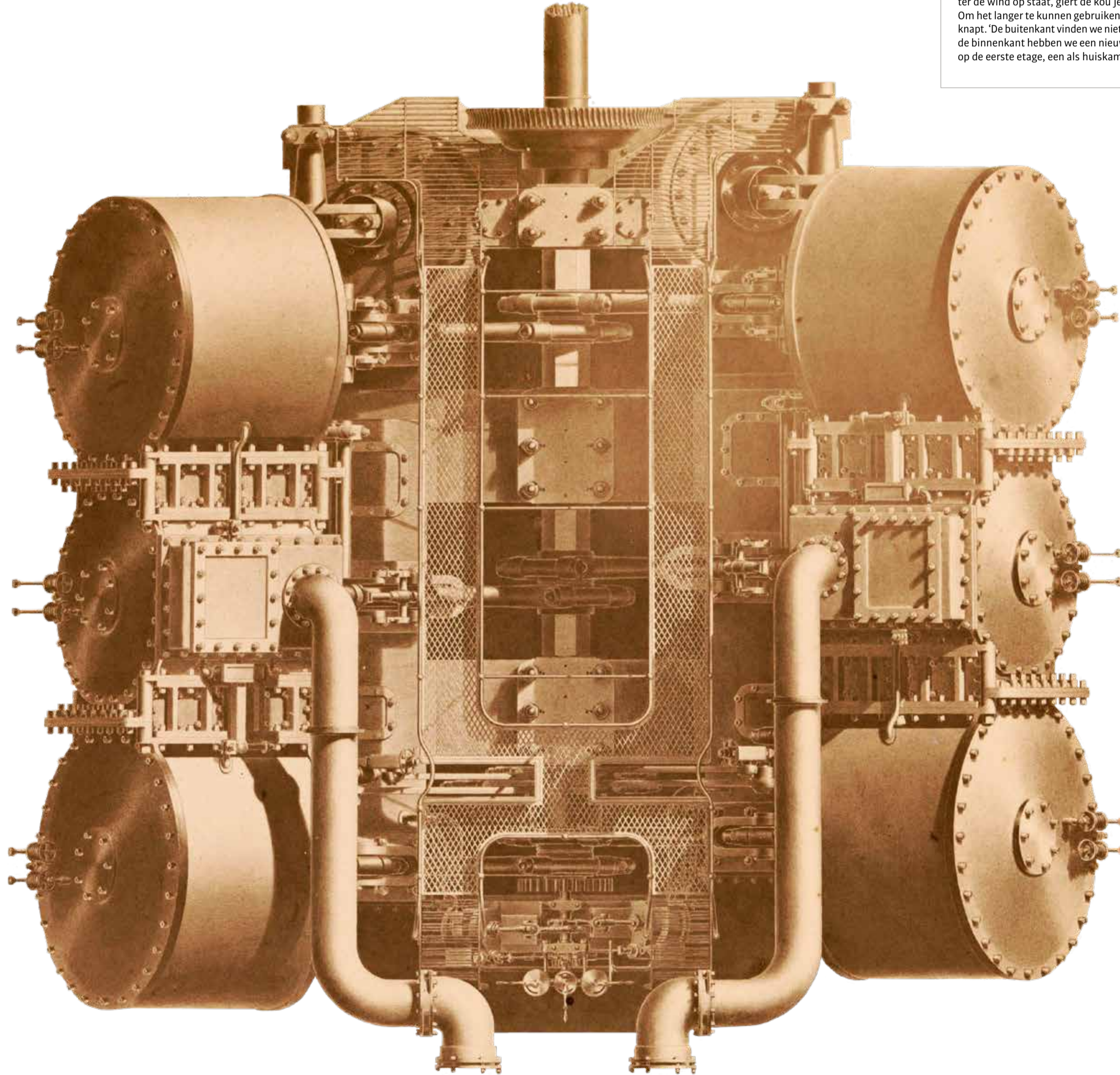
Op de lange termijn wil de universiteit zo snel mogelijk van het gas af. ‘Het streven was 60 procent minder aardgas in 2030’, zegt Leenders. ‘Inmiddels hebben we onze ambities aangescherpt.’ Naar bijna 80 procent, staat in de plannen. In de komende zes jaar staan er grote bezuinigingen op de agenda. Er komen vierduizend zonnepanelen bij, bovenop de bestaande tweeduizend, die in 2030 voor 2,4 miljoen kilowattuur elektriciteit zorgen.

De grootste klapper moet van de verwarming komen, die bijna overal nog op gas werkt. Door de aanleg van warmte-koude-opslagen (wko) en aansluitingen op stadswarmte moeten een heleboel gebouwen van het gas. Daarmee wordt bijna 2,7 miljoen kubieke meter per jaar bespaard. ‘Uiteindelijk is het de bedoeling dat minstens tien procent van het hele gebruik van de universiteit komt uit zonne-energie’, zegt Leenders. ‘We gebruiken heel veel elektriciteit, vooral bij Wiskunde en Natuurwetenschappen, met al die apparaten. Die zijn uiteraard ook gewoon nodig.’

De groeiplannen van de universiteit veranderen niet, zegt Ridderbos. ‘We kunnen niet zomaar stoppen met onderwijs en onderzoek omdat de energieprijzen stijgen. Onze opdracht is om te besparen waar kan. Colleges kosten relatief kleine hoeveelheden energie. De grote elektronen-microscopen en magneten zijn de grote verbruikers.’ Het datacenter kost bijvoorbeeld heel veel energie, geeft hij als voorbeeld. Daar staan “rekken”, dat zijn diepe kasten met onder andere serverinstallaties en ruimte voor dataopslag. In het center stonden ook zaken die niet meer gebruikt werden, maar wel stroom trokken. Dat kan wel geoptimaliseerd worden. Bij de bouw van het nieuwe datacenter in het Snellius neem je dit soort elementen mee.’

In het nieuwe datacenter wil de universiteit het gebouw verhitten met de warmte van de servers zelf. Leenders: ‘De computers koel je met water, dat verhitte water kun je dan weer gebruiken voor de verwarming. Daar is vrijwel geen gas meer nodig.’

De plannen waren er al, benadrukt Ridderbos. ‘Het is niet dat we ineens een impuls krijgen door wat er aan de hand

Op bezoek in een van de grootste energieslurpers: het Pieter de la Court-gebouw

Een van de oudste gebouwen van de universiteit moet langer mee dan gepland. Het Pieter de la Court komt uit 1989 en zou in 2029 worden afgeschreven, maar blijft nu zeker tot 2035 in gebruik. Het is ook een van de grootste energieslurpers van de Leidse universitaire vastgoedportefeuille, samen met het Sylvius. ‘Dit gebouw is heel energieonvriendelijk’, zegt bestuurslid Rolf Oosterloo van de Faculteit der Sociale Wetenschappen, die in het gebouw zit gevestigd.

‘We verwarmen heel inefficiënt. We kijken daarom naar klimaat-beheersing, en gaan proberen om meer bescherming aan de zonzijde te regelen, zodat je hier in de zomer kunt blijven werken. Op hete dagen kan het hier een sauna zijn.’

Oosterloo wijst op de vensters in de gerenoveerde kamer. ‘Prachtige nieuwe ramen, maar de vensters zijn oud. Als hier in de winter de wind op staat, giert de kou je om de oren.’

Om het langer te kunnen gebruiken, wordt de binnenkant opgeknapt. ‘De buitenkant vinden we niet heel aantrekkelijk, maar aan de binnenkant hebben we een nieuwe bibliotheek, een living lab op de eerste etage, een als huiskamer ingerichte hoek voor stu-

denten. We willen nog zalen opknappen, net als de bestuurskamer en onderwijszalen. Als de binnenkant leuker is, wordt het perspectief om hier langer te blijven dat ook.’

Aan de andere kant: ‘Het betekent ook dat je een energie-inefficiënt gebouw langer moet gebruiken.’

Met extra zonnepanelen op het dak probeert de faculteit elektriciteit te compenseren, zegt locatiemanager Giel Zwinkels. ‘Dit gebouw slurpt heel veel energie. Er zijn bijna geen middelen om het met ander gebruik energiezuiniger te maken, dus kopen we het af met zonnepanelen op het gebouw. Daarmee hebben we een stukje van de energie verduurzaamd.’

Ook staat de verwarming al een tijd op 18 graden. ‘En dat ga ik niet verder terugbrengen’, zegt Zwinkels.

‘Hoewel we weten dat het gebouw zijn mankementen heeft en we weinig drastische maatregelen kunnen nemen, laten we ons niet uit het veld slaan. Als we iets moeten vervangen doen we het met duurzame producten, alle lampen worden LED. Verder kijken we naar isolatie van wanden en deuren, enzovoort. Je kunt niet zeggen: we doen niks.’

is in Oekraïne. Dit is extra, om te voorkomen dat we niet onnodig nog meer geld besteden aan gas en elektriciteit. Door de crisis is er wel meer begrip voor maatregelen die we nu nemen. Iedereen snapt dat actie nodig is en dat we niet kunnen wachten.’

Of het ook lukt, hangt van een aantal factoren af. Voor nieuwbouw, of gebouwen die nog geïsoleerd kunnen worden, zijn wko’s een oplossing. Daar is de universiteit al mee bezig. ‘Vandaar dat het op het plein voor de UB nu zo’n puinhoop is’, zegt Leenders. De werkzaamheden lagen even-tjes stil omdat een groep beschermde vleermuizen in het gebouw naast de UB overwinterde, maar nadat de beestjes weer zijn vertrokken, is de bouw hervat.

‘We onderzoeken of we de UB kunnen aansluiten op dit systeem. Om dat mogelijk te maken moet we het gebouw verder verduurzamen, want met wko zijn minder hoge temperaturen te bereiken dan met gas. Het is ook noodzakelijk om beter te isoleren en andere radiatorplaten te plaatsen.’ De oude gebouwen zijn moeilijker, zegt Ridderbos. ‘Daar is het ingewikkelder om reductie door te voeren. Dat maakt het voor Leiden lastiger dan voor een universiteit met vooral nieuwbouw.’

Voor het Kamerlingh Onnes Gebouw, dat uit zowel oud als nieuw bestaat, moet nog een oplossing worden bedacht. ‘Dat kun je niet zomaar isoleren terwijl het in gebruik is. Voorlopig kunnen we het nog niet aansluiten op een wko. Deze technologie verbetert echter steeds. Je kunt bijvoorbeeld ook temperatuurverschil in de lucht gebruiken om te verwarmen. Wellicht is er binnenkort meer mogelijk.’

Voor oude gebouwen zet de universiteit in op stadswarmte. ‘Het plan is om drie oude gebouwen, namelijk het Pieter de la Court (zie kader), het Willem Einthoven en het Sylvius, aan te sluiten op restwarmte van Rotterdam.’

Die stadswarmte is er nog niet, al liggen de plannen er wel. De aanleg van een pijp werd vorig jaar gedwarsboomd doordat het Warmtebedrijf van Rotterdam failliet ging. Leenders gaat er desondanks vanuit dat het gaat lukken. ‘Het is onzeker, maar de kans is groot. Als het doorgaat, is dat een grote klapper. Daarmee halen we de tachtig procent reductie.’

‘De verwachting is dat het lukt, maar dat werd vijf jaar geleden ook gezegd. We zijn in overleg met de provincie en de Gasunie: zij moeten “ja” zeggen. We moeten nog uit de kostenverdeling komen, maar in deze tijd van crisis komt elk verstandig mens daar wel uit.’

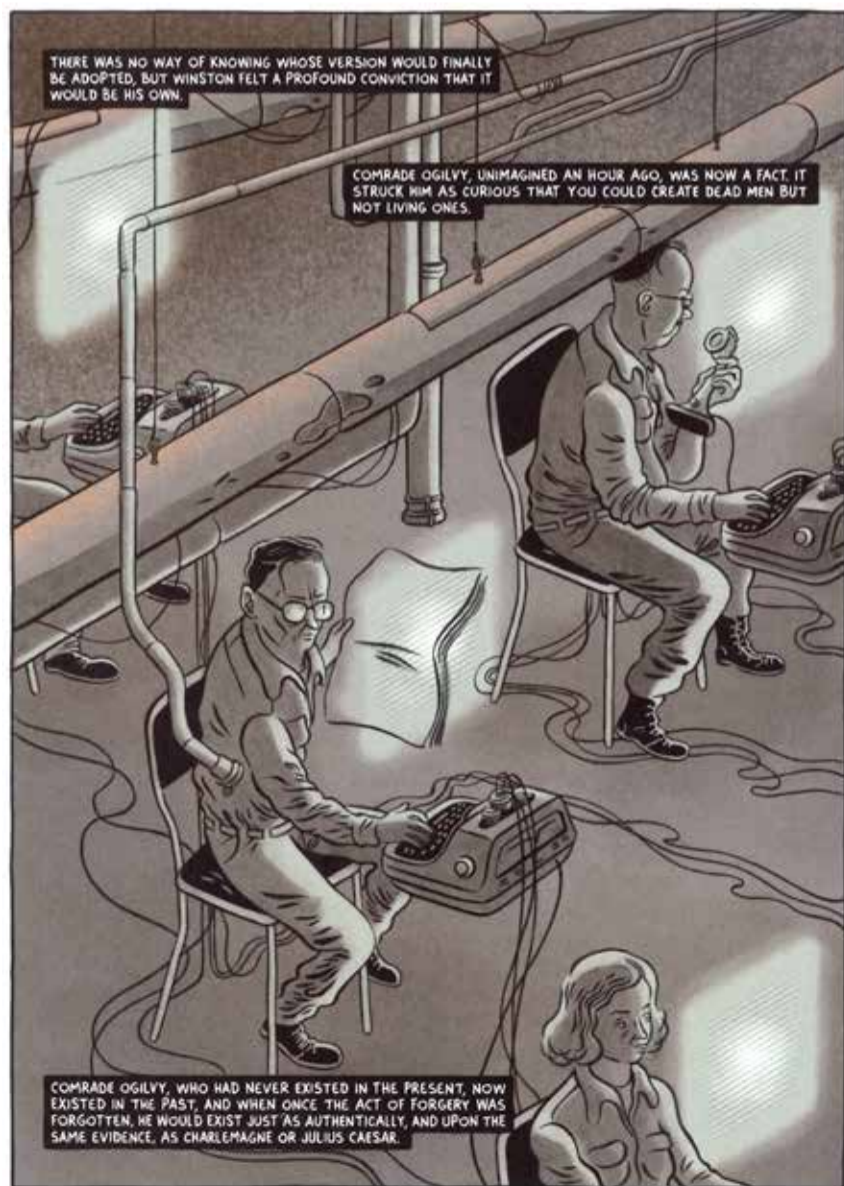
‘Ik kan me niet voorstellen dat het niet doorgaat. Maar niets is zeker tot het zeker is.’ <

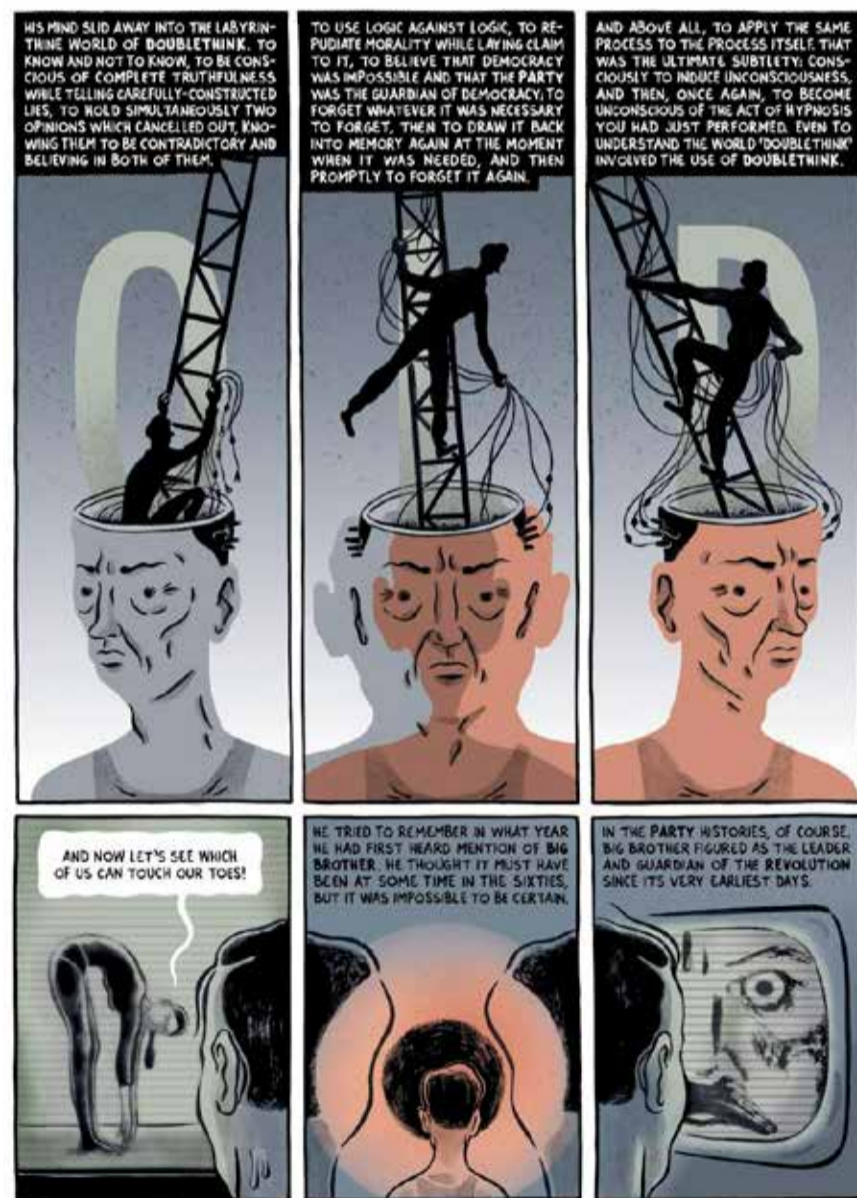
Het is nu écht 1984

In tijden van Trump, Brexit en nepnieuws werd George Orwell's klassieker *1984* populairder dan ooit. Vorig jaar verschenen er maar liefst vijf graphic novels van de dystopische roman. Wat zijn de verschillen?

DOOR BART VAN DER STEEN

Fido Nesti

Fido Nesti

Stel je een apparaat voor dat altijd aanstaat, voortdurend informatie uitspuwt én je continu in de gaten houdt. Tegenwoordig heet dat een smartphone, maar in 1948 noemde George Orwell dat een 'telescherm'. Bedrijven als Google en Twitter mogen dan beloven dat het internet de wereld zal verbeteren door een vrije uitwisseling van kennis en ideeën, Orwell wist 74 jaar geleden al beter. In zijn dystopische roman *1984* spuwt het telescherm nepnieuws uit, terwijl dissidenten angstvallig buiten beeld proberen te blijven uit angst voor repressie. Is het gek dat die in een tijd van Trump, Brexit en desinformatie populairder is dan ooit? *1984* vertelt het verhaal van Winston Smith, een apparatchik en kleine schakel in een totalitair regime. Het is zijn taak om elke hypocriete bokkensprong en opportunistische beleidswijziging van het regime

Iedereen heeft een 'telescherm' bij zich dat voortdurend (des-) informatie uitspuwt én je in de gaten houdt

wegen, groots opgezette kantoorgebouwen en schone, haast steriele ruimtes. Terwijl Nesti de armoedigheid benadrukt van het regime van Big Brother, brengt Coste een wereld tot leven van wolkenkrabbers, beton en staal waarin de dreiging vooral uitgaat van de voortdurende surveillance. Zijn stijl is net zo groots als het regime dat hij verbeeldt. Hij gebruikt paginavullende illustraties en kiest voor een vrijere interpretatie van *1984*. Het materiële gebrek, de ondervoeding en gebrekkige gezondheid van de bevolking krijgen weinig aandacht. Coste is vooral geïnteresseerd in de politieke onderdrukking die in het boek wordt beschreven. Maar ondanks schitterende graphics grijpt zijn interpretatie je nergens zo naar de strot als die van Nesti. Na de presidentsverkiezing van Trump - toen iedereen allang een 'telescherm' in zijn broekzak had zitten - beleefde *1984* herdruk na herdruk. Ondanks de belofte dat internet en sociale media tot gelijkwaardige uitwisseling van kennis zouden leiden, bestendigen zij uiteindelijk oude machtsstructuren: met een uitgekookte en dure mediacampagne wist een van de rijkste mensen ter wereld zich op te werken tot president. Het heruitgeven en bespreken van Orwell werd zo een (in)directe kritiek op de politieke situatie. Het is jammer dat stripmakers deze uitnodiging tot debat en analyse naast zich neerleggen. Door hun focus op Orwells origineel lijkt de actualiteit van zijn boodschap onder te sneeuwen. Misschien zijn er nog meer bewerkingen nodig om die boodschap uit te lichten?

BART VAN DER STEEN is vakreferent bij de Universiteitsbibliotheek Leiden

Besproken werken:
Xavier Coste, *1984* (2021)
Fido Nesti, *1984: The Graphic Novel* (2021)

Zie ook:
Matyáš Naimai, *George Orwell's 1984: The Graphic Novel* (2021)
Jean-Christophe Derrien en Rémi Torregrossa, *1984* (2021)
Sybille Titeux de la Croix en Amazing Ameziane, *1984* (2021)

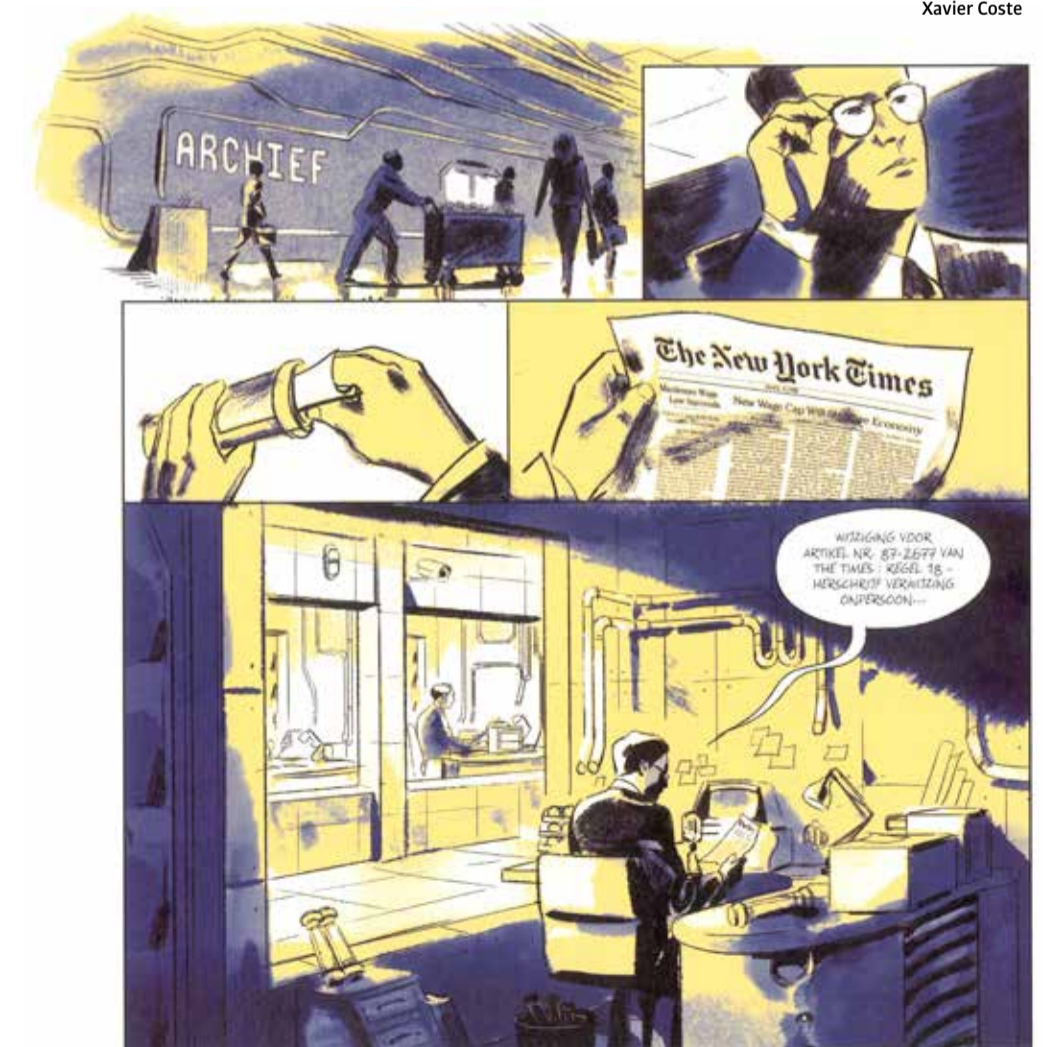

Xavier Coste

goed te praten, door aan te tonen dat het regime *altijd* al dat beleid voerde. Hij doet dat door samen met een legertje van gelijkaardige functionarissen continu oude krantenberichten te herschrijven - de waarheid is de belangrijkste vijand van een regime dat gebaseerd is op repressie en manipulatie. Wanneer Smith de verdorvenheid van het regime inziet en zich ertegen begint te verzetten (eerst subtiel, daarna steeds roekelozler), zet dat een serie van noodlottige gebeurtenissen in gang. Hij wordt verraden, gemarteld, geheersenspoeld, gedwongen zijn partner af te vallen en eindigt als loyale maar harsenloze volgeling van Big Brother. Nog altijd geldt het boek als waarschuwing tegen totalitaire regimes en illiberale onderstromen binnen democratische landen. Maar *1984* is niet alleen een roman: het verhaal is inmiddels ook verteld in hoorspelen, toneelstukken en twee bekende films. Vorig jaar verliep het copyright op Orwells werk en verschenen er maar liefst vijf graphic novel-edities van *1984*. Waarom is Orwell nog altijd zo actueel en wat gebeurt er met een verhaal als het gepresenteerd wordt in een ander medium? De Leidse Universiteitsbibliotheek bezit alle vijf de graphic novels, zodat stafleden en studenten deze vragen zelf kunnen beantwoorden. De makers komen uit Frankrijk, Tsjechië, Brazilië en de bewerkingen zijn vertaald in het Duits - allemaal landen met eigen ervaringen met dictatoriale regimes. Maar terwijl Orwell zijn boek had bedoeld als een (in)direct commentaar op de politiek van zijn tijd, wordt die lijn niet doorgetrokken in de graphic novels. Verbanden met het heden worden nauwelijks gelegd. De nadruk lijkt vooral te liggen op het getrouw weergeven van het verhaal. Juist daarom is het interessant om te zien in hoeverre de werken toch erg van elkaar verschillen. Door nader in te gaan op twee van deze werken, wordt duidelijk hoe breed de variatie is. Fido Nesti's interpretatie van *1984* is de meest overtuigende stripversie van Orwells origineel. Nesti kiest voor een relatief traditionele vertelstijl, met klassiek ingedeelde pagina's van telkens negen vakken. Het werk valt op omdat het de geest van Orwells boek goed vangt door dicht bij het origineel te blijven. Nesti toont een vervallen Londen uit de jaren veertig. Hij verbeeldt het telescherm - dat nooit kan worden uitgezet - in een vormgeving uit dezelfde periode. En door slim kleurgebruik weet hij voelbaar te maken hoe gebrekkig en vuil de woningen, kantoren en kantine zijn. Xavier Coste kiest voor een heel andere stijl. Tegenover de kleine, vieze en claustrofobisch aandoende ruimtes van Nesti plaatst Coste brede

Xavier Coste

MARETJES

De prijs voor een Maretje bedraagt €9,- per 30 woorden, opgegeven via redactie@mare.leidenuniv.nl uiterlijk t/m maandag 16.00 uur. Maretjes aangeboden voor commerciële doeleinden worden niet geplaatst, evenmin als Maretjes waarin zaken worden aangeboden die de waarde van 4.500 euro te boven gaan.

Doe meer met je kennis! Vrijwilligers gezocht voor één uur per week bijles en **huiswerkbegeleiding** op verschillende locaties of bij de leerling thuis. **Leiden-Noord, basisonderwijs**, 4 leerlingen groep, 4 t/m 8. **Voortgezet onderwijs schooljaar 2022-2023:** *Engels, mens en maatschappij, vmbo basis/kader klas 3. *Wiskunde, brugklas vmbo-tl. *Wiskunde, Engels, brugklas havo, vwo. **Leiden-Zuid**, *4 leerlingen basisonderwijs, 1 leerling uit Voorschoten met vergoeding. *Ook hulp gevraagd bij organisatie van de bijles, één of twee middagen per week. Onderwijswinkel Arubapad 2 (Het Gebouw), ma, wo en do 15-17u. Tel. 071-5214256. E-mail: hdkoomen@owwleiden.nl.

Inloopconcert gegeven door Jan Verschuren (orgel). Academiegebouw, Rapenburg 73. **Woensdag 15 juni** van 13.00 uur tot 13.30 uur. Toegang gratis

MARETJE EXTRA

Gezocht bestuurslid Communicatie & PR Open Monumentendagen Leiden. Heb je een **kritisch oog en makkelijke pen?** Ben je **thuis in sociale media** en **geïnteresseerd in erfgoed**, kom ons dan versterken! Informatie: alexandergeertsema@openmonumentendagenleiden.nl tel: 06-53120100.

Maretjes-extra zijn bedoeld voor semi- commerciële instanties. De prijs voor een Maretje-extra is €23,- incl. btw voor elke vijftig woorden. U kunt deze advertenties uiterlijk op de vrijdag vóór het verschijnen van Mare opgeven bij Bureau van Vliet B.V., postbus 20, 2040 AA Zandvoort, telefoon 023-571 47 45. E-mail: Zandvoort@bureauvanvliet.com

COLOFON

Mare: Rapenburg 38, 2311 EX Leiden
Postbus 9500 2300 RA Leiden
Telefoon 071-527 7272
E-mail redactie@mare.leidenuniv.nl
Website mareonline.nl
Twitter [@weekbladmare](https://twitter.com/weekbladmare)
Instagram [/weekbladmare](https://www.instagram.com/weekbladmare)
Facebook: Leids Universitair Weekblad Mare

De redactie is op vrijdag gesloten.
Oplage circa 50.000

Hoofdreductie: Frank Provoost
frank.provoost@mare.leidenuniv.nl

Redactie: Vincent Bongers
vbongers@mare.leidenuniv.nl
Anoushka Kloosterman
a.s.kloosterman@mare.leidenuniv.nl

Sebastian van Loosbroek
s.pvan.loosbroek@mare.leidenuniv.nl
Mark Reid
m.a.reid@mare.leidenuniv.nl
Susan Wichgers
s.wichgers@mare.leidenuniv.nl
Koen Spil (stagiair)
k.a.a.spil@umail.leidenuniv.nl

Medewerkers: Pim Bakx | Remco Breuker | Omar Ghaly | Olaf Leeuwis | Oscar van Putten | Maia de Quay

Art direction en vormgeving:
Marcel van den Berg, joostmarcellis.nl
Fotografie: Taco van der Eb | Marc de Haan
Illustraties: Bas van der Schot | Bandirah | Silas.nl

Drukwerk: Rodi Rotatiedruk, Broek op Langedijk

Advertenties: Bureau van Vliet b.v. Wateringweg 129, 2031 EG Haarlem
Telefoon 023 - 574 47 45 |
E-mail sales@bureauvanvliet.com
<https://bureauvanvliet.com/>
advertentie/Weekblad

Redactieraad: Kutsal Yesilkagit (voorzitter) | Frank Israel (vicevoorzitter) | Alexander Pleijter (secretaris) | Willem van der Does | Annemarie Drahmman | Nour Eldin Emara | Zoë van Litsenburg | Roel van Niekerk | Frank Rensen | Marten Jesse Pot | Hermelijn Smits

OPINIE

Waarom evaluaties nutteloos zijn

Hoewel allang is bewezen dat vakevaluaties door studenten niet effectief zijn, blijft de universiteit ermee doorgaan. Waarom toch, vraagt **Max van Lent** zich af. Hij is alvast begonnen met iets nuttigers: hij vraagt studenten om tussentijdse beoordelingen.

Een van de nieuwe 'buzzwords' die je bijna overal hoort, is *evidence-based policy*, oftewel beleid bepaald op basis van gedegen wetenschappelijk onderzoek en feiten. De universiteit – de plek waar de zoektocht naar 'evidence' de toprioriteit heeft – blijft echter achter. Hier voeren we soms beleid waarvan de wetenschap allang bewezen heeft dat het ineffectief is. Mijn grote frustratie: vakevaluaties door studenten.

Deze zogeheten SETS (Student Evaluations of Teaching) – zijn de grootschalige vragenlijsten die studenten na ieder vak moeten invullen. Er wordt gevraagd of de docent goed lesgeeft, of ze vinden dat ze veel hebben geleerd, en of het vak bijdraagt aan het leren kritisch na te denken. Daarnaast is er altijd nog open ruimte, waar studenten overige opmerkingen kunnen maken of tips kunnen geven. Op het eerste gezicht lijkt dit misschien heel nuttig, maar de wetenschap heeft afgelopen decennia laten zien dat dit fors tegenvalt. Het doel van vakevaluaties door studenten is tweeledig. Enerzijds moeten ze docenten handvatten geven om het onderwijs te verbeteren. Anderzijds gelden ze als beoordeling van het geleverde onderwijs en de docent. Evaluaties zijn daarmee belangrijk voor docenten om hun baan te behouden en bepalen mede welke docenten worden bevorderd naar een nieuwe salarisschaal en functie.

De studentevaluatie als middel om de prestatie van docenten te meten is het meest problematisch. Diverse studies laten zien dat de correlatie tussen de kwaliteit van de docent en de score op evaluatie bijna nul is. Met andere woorden: een hogere evaluatie hangt nauwelijks samen met beter onderwijs. Een goede evaluatie hangt echter wel samen met andere dingen: het zijn van een man, het doceren van meer gespecialiseerde vakken (master in plaats van bachelor) en etniciteit (witte docenten scoren hoger) – allemaal criteria die niet zijn gerelateerd aan onderwijskwaliteit,

'Mannen en witte docenten scoren hoger – allemaal criteria die niets met onderwijskwaliteit te maken hebben'

maar wel helpen bij het krijgen van een vast contract of een promotie.

Docenten kunnen de scores ook indirect manipuleren. Bijvoorbeeld door minder streng na te kijken of door de evaluatie af te laten nemen voor het eindtentamen in plaats van erna. Immers, studenten verwachten vaak dat ze een tentamen beter zullen maken dan ze in werkelijkheid doen. Hierdoor zijn ze geneigd slechtere cijfers te geven na tentamenafname dan ervoor.

Al met al geeft dit erg weinig redenen om de studentevaluatie serieus te nemen bij de beoordeling van een docent. Daarnaast leiden deze evaluaties ook wel eens tot ruzie: bij Leidse statistici waren ze de aanleiding voor een conflict dat leidde tot de leegloop van het Mathematisch Instituut.

En de evaluatie als middel om je onderwijs te verbeteren? Laat ik voorop stellen dat luisteren naar studenten nooit kwaad kan, en ze soms echt punten hebben die het onderwijs kunnen verbeteren. Echter, een evaluatie achteraf en zonder goede mogelijkheid van terugkoppeling maken de huidige werkwijze weinig waardevol.

Tussentijdse evaluaties waarin studenten feedback kunnen geven zijn bijvoorbeeld veel effectiever. Waarom universiteiten niet juist deze tussentijdse feedback faciliteren is mij een raadsel.

Daarom ben ik het zelf gaan doen. Studenten geven hier geen cijfer aan mij, maar ik vraag ze wel om anoniem minstens één ding te noemen dat ze goed vinden aan het vak, en minstens één ding dat beter kan. De reacties zijn niet alleen veel inhoudelijker dan kritiek achteraf, maar geven ook de mogelijkheid om nog verbeteringen door te voeren bij dezelfde groep. Dit helpt mij als docent, en zorgt er ook voor dat studenten zich serieus genomen voelen. Maar of ik er ook een betere beoordeling door krijg? Ik heb geen flauw idee.

MAX VAN LENT is universitair docent economie aan de Universiteit Leiden

GEEN COMMENTAAR

DOOR MARK REID | ILLUSTRATIE SILAS.NL

Universiteitsraad, ga nu eindelijk eens dwarsliggen!

De opkomst bij de universiteitsverkiezingen was dit jaar opnieuw dramatisch. Nog geen 30 procent van de medewerkers en slechts 16 procent van de studenten nam de moeite om een stem uit te brengen op de medezeggenschap. En zoals elk jaar komt vanuit de verschillende partijen de roep dat ze hun best gaan doen om dit jaar wél zichtbaar te zijn en de hele universitaire gemeenschap te doordringen van hun belang.

Maar: beste raadsleden, de lage opkomst ligt niet alleen aan jullie zichtbaarheid. Het ligt aan wat de raad kan doen.

Met enige grootspraak wordt de universiteitsraad ook wel de Tweede Kamer van de universiteit genoemd. En hoewel de UR inderdaad de plek is waar be-

stuurs verantwoordings moeten afleggen aan de vertegenwoordigers van de universitaire gemeenschap, ontbreekt het er toch aan de felle debatten, ideologische verschillen en retorisch vuurwerk die we in de Kamer wel zien. Natuurlijk is het fijn dat onze universiteit met collegiaal overleg wordt bestuurd, maar een vriendschappelijk gesprek tussen een raadslid en het college van bestuur over een technisch detail in de kwartaalcijfers is niet per se iets waar stemmers voor naar de stembus zullen hollen.

Als er dan echt controversiële dingen gebeuren (proctoring, cameragate, humanities campus, Palestina-panel), dan vindt de kritieke bespreking over dat onderwerp achter gesloten deuren plaats, zonder dat de raad daar op enige manier bezwaar tegen maakt. Tot zover de roep om zichtbaarder te zijn.

Veel van de discussies die we wel zien in de universiteitsraad zijn letterlijk van tevoren uit te schrijven. Rondvragen dienen weken voor elke vergadering al schriftelijk te zijn ingediend zodat het college van bestuur niet voor onprettige verrassingen kan komen te staan tijdens een verhitte vergadering. Om de boel helemaal dicht te timmeren mag alleen de vraagsteller tijdens de vergadering verder ingaan op een antwoord van het college van bestuur. Dat laatste was overigens een idee van de raad zelf om de vergaderingen efficiënter te laten verlopen. Tot zover het levendige debat.

Raadsleden hebben weinig instrumentele middelen om zelf beleid voor te stellen, en zouden daarom juist des te meer bewust moeten zijn van de macht die ze wel hebben. De wet vereist op verschillende punten dat de medezeggenschap instemt met plannen van het college. Die noodzaak om instemming te verlenen maakt het tot het machtigste wapen van de raad, en tegelijkertijd is het een middel dat nooit wordt ingezet.

Toegegeven, het bestuur van de universiteit is meestal in orde, maar we hebben wel een raad nodig die stevig durft te reageren en als het erop aankomt compleet dwars gaat liggen. Hoe lang is het geleden dat een raad daadwerkelijk heeft geweigerd instemming te verlenen?

Dus, raadsleden, zijn jullie echt niet tevreden met de nieuwe regeling voor tentamenherkansingen? Willen jullie meer vaste contracten? Meer aandacht voor studentenwelzijn? Stem dan gewoon eens niet in. Bestuurders zullen vast spetteren dat het alles heel moeilijk maakt, maar dat is precies waar jullie voor in de raad zitten, toch? Kom op, ga eens dwarsliggen!

LAMME LEIDSE MEMES

Man die zegt deze zomer echt te gaan minderen met zuipen weet precies nul mensen van zijn oprechtheid te overtuigen

DE DAS

Pizzagate en een ondergrondse sekscultus

Still uit de film *Personal Truth*.

De korte films op het festival Leiden Shorts focussen zich dit jaar op het steeds kleiner wordende onderscheid tussen echt en nep. Ook makers vallen voor complottheorieën.

DOOR MARK REID

Dit weekend vindt de dertiende editie van Leiden Shorts plaats. Het festival heeft dit jaar 'Between fact and fiction' als thema en veel van de in totaal 94 korte films onderzoeken de relatie tussen echt en nep of natuurlijk en kunstmatig. In blokken van een paar korte films achter elkaar krijgt de bezoeker bij elk programma een selectie van films die zich onderscheiden door hun artistieke verdiensten, cinematografische kwaliteiten of originele manier van verhalen vertellen. Omdat Leiden dit jaar *European City of Science* is, krijgt wetenschap ook extra aandacht in de programma's 'Science Film' en '50 Shades of Fake News' waarin wetenschappelijke feiten, realiteit en doelbewust geconstrueerde leugens door elkaar lopen. Met de uitvinding van digitale computereffecten en *deep fakes* is de betrouwbaarheid van videobeeld naar een historisch dieptepunt gezakt en is de grens tussen werkelijkheid en verzinzel haast onzichtbaar geworden. Dat ontdekt ook filmmaker Charlie Lyne die in de korte film *Personal Truth* op zoek gaat naar de beweegredenen van de gewapende man die in 2016 een pizzeria in Washington binnenstormde om kinderen te bevrijden die daar zogenaamd gegijzeld werden. Lyne ontdekt hoe makkelijk het is om gevangen te raken in een gedachtepatroon en wordt geconfronteerd met *fake*

news waar hij tegen beter weten in zelf blijft geloven. Toch is niet alles onheil. In *Agrilogistics* wordt de kijker getraakteerd op beelden uit een compleet computergevoerd kas waarin onnatuurlijke rode tomaten worden gekweekt en robots met lasergestuurde nauwkeurigheid blaadjes van verschillende kruiden sorteren. De mens komt er alleen aan te pas als er iets verkeerd gaat of als er een heel kwetsbaar plantje in de grond moet worden geplaatst. Toch is de computercontrole over de kweektuin niet absoluut. Als de machines 's nachts uitstaan probeert de natuur terrein terug te winnen op de technologie.

De natuur komt ook terug in het programmaonderdeel 'Wet Stories' waarin de zee een cruciaal element in de vertelling vervult. Zeemonsters blijken niet te zijn wie ze lijken, stormen tasteren een eenzame reiziger en een vrouw wordt na een steek van een zee-egel uitgenodigd om deel te nemen aan een ondergrondse sekscultus. Naast de filmvertoningen organiseert het festival ook een randprogramma met onder andere een workshop stop-motion animatie, en de paneldiscussie 'Tacticle Memory' waarin verschillende filmmakers bespreken waarom ze om creatieve redenen ervoor kiezen om op analoge film te schieten in plaats van met een digitale camera.

Filmfestival Leiden Shorts, Kijkhuis, 9-12 juni, studentendagkaart € 22,50 (passe-partout €35)

Met *De meest betrouwbare voorstelling ooit* hoopt het satirische nieuwsmiddeel *De Speld* ook het theater te veroveren. 'Na vijftien jaar moet je op een andere manier relevant proberen te zijn.'

DOOR SEBASTIAAN VAN LOOSBROEK
FOTO RAYMOND VAN OLPHEN

'Amsterdamse dealers geven speciale xtc-pil uit ter ere van komst Amalia.' In een wereld die steeds gekker wordt, zou je erin kunnen trappen, maar nee: het is slechts een recente kop van *De Speld*. In de bijna vijftien jaar dat de satirische nieuwssite bestaat, lijkt de populariteit alleen maar te zijn gegroeid. In 2010, drie jaar na de oprichting, kreeg de redactie een pagina in toenmalig gratis dagblad *De Pers*. Twee jaar later volgden – tot op heden – publicaties in *de Volkskrant*. Er volgden merchandise, podcasts en boeken. 'Uiteraard allemaal met een satirisch sausje', aldus medeoprichter en hoofdredacteur Jochem van den Berg.

Wat is goede satire?

'Ik definieer dat als iets zeggen in de vorm van een grap, commentaar geven in een bepaalde stijlform. Onze satirische berichten die ik het sterkst vind, zijn die vlak na tragische gebeurtenissen zoals aanslagen, oorlog, corona of het neerhalen van de MH17. Dat je op een stilistisch goede manier iets weet te zeggen wat wel in de lucht hangt maar nog niet is gezegd, op het moment dat de emoties nog wat rauwer zijn en woorden er meer toe doen. Dat wordt je alleen niet altijd in dank afgenomen.'

En nu gaan jullie ook nog het theater in. Zijn jullie niet bang om ten onder te gaan aan jullie eigen succes?

'Het was een behoorlijk riskante onderneming, maar na vijftien jaar moet je op een

gegeven moment ook risico's nemen, jezelf opnieuw durven uitvinden en op een andere manier relevant proberen te zijn. Daarin zit altijd het risico dat niet iedereen daarin meegaat.'

Waarom theater?

'Mensen kennen ons van het korte, gevatte en snelle bericht. We wilden kijken of we iets met langere verhaallijnen en meerdere lagen konden maken, waarbij we ons publiek langer boeien. Sinds 2016 doen we ook al twintig minuten durende live-shows op congressen en evenementen, dus waarom dan niet ook iets voor het reguliere publiek?'

'Ik heb zelf een verleden in het theater; ik heb aan de Universiteit van Amsterdam de bachelor theaterwetenschap gevolgd en heb zelfs nog een toneelopleiding in New York gedaan. Maar ik ontdekte dat mijn talenten meer achter de schermen lagen. Schrijven en regisseren past me beter dan acteren.'

Jij bent een van de schrijvers. Was het lastig om je dagelijkse werkwijze drastisch te veranderen?

'Erzaten wel een aantal haken en ogen aan. Ik ben gewend 's ochtends iets te bedenken en het 's middags de wereld in te slingeren. Bij het maken van een voorstelling ga je een heel lang proces in. Van idee tot première heeft het drie jaar geduurd.'

'Het was een uitdaging om ervoor te zorgen dat het niet alleen een sketchmatige voorstelling zou worden. Er moesten langere lijnen

in komen, je wil ook iets te zeggen hebben. Maar de meesten van ons hadden geen ervaring met een plot en verhaal schrijven. Toen we een jaar lang aan een verhaal geschreven hadden, zeiden de acteurs: "Hier zit toch niemand op te wachten?" Zij vonden het veel te braaf. Toen hebben we het merendeel weggegooid.'

'Vervolgens hebben we taalalgoritme GPT-3 aan het werk gezet. Dat is het meest geavanceerde algoritme dat de mens heeft voortgebracht. Je voert een zin in, waarna het algoritme heel het internet leest en vervolgens voortborduurde op jouw ingevoerde zin. Soms schrijft het algoritme iets totaal onbruikbaar, soms iets geniaals. Dat gebruikten we als springplank om zelf mee verder te schrijven. Het probleem is wel dat een algoritme geen moraal en wereldbeeld heeft. Er komen teksten uit die racistisch, seksistisch en verassend moordlustig zijn.'

Zonder spoilers: wat kan het publiek in grote lijnen verwachten?

'De voorstelling gaat over toekomstvraagstukken op het gebied van technologie. Het is een combinatie van sketches en een lang verhaal. We spelen heel erg met dystopische thematiek. Ik had het zelf heel voorspelbaar gevonden als we het in mediakritiek hadden gezocht, dus we hebben niet geprobeerd de vorm, maar de geest van *De Speld* te vertalen naar het theater.'

'We hebben gemikt op onze eigen fanbase en de iets meer geroutineerde theaterbezoeker.

Als je van *De Speld* houdt, heb je een vermakelijke avond. Maar het zet je ook aan het denken over de toekomst. Er is stof om over na te praten.'

Heb je daarbij nog de hulp ingeroepen van theatermakers?

'Ik ben in een vroeg stadium in gesprek gegaan met acteur en onze regisseur Leopold Witte. Hij weet hoe je met het publiek speelt en maakt voorstellingen tussen cabaret en theater in. Dat vond ik passend bij *De Speld*. Het is satire. Je gaat niet kijken naar Shakespeare of Halina Reijn.'

De Speld Theater, De meest betrouwbare voorstelling ooit. Leidse Schouwburg, vrijdag 17 juni, 20.15 uur, €12,50 - €35,50

'Toen we een jaar hadden geschreven, zeiden de acteurs: "Hier zit toch niemand op te wachten?"'

#nietdespeld: De Speld gaat het theater in

‘Heel de wereld wil meer uit het leven halen’

DOOR PIM BAKX
FOTO MARC DE HAAN

Je werkt voor een lifecoach, wat is dat?

‘De afgelopen twintig jaar is het uit Amerika komen overwaaien, en nu is het een hype. Een tijdje terug ging het erover in *De Avondshow* van Arjen Lubach, waarin hij zei dat er veel te veel coaches zijn. Hij maakte het enigszins belachelijk, maar ik snap wel waarom. Er zijn heel veel mensen die even een cursusje volgen, zichzelf *lifecoach* noemen en zo geld binnenharken, omdat er veel vraag naar is. Iedereen denkt: ik ga dat wel even worden.’

En jij?

‘Ik ben het om andere redenen gaan doen. Het is een heel proces geweest.

Ik raakte twee jaar geleden in een flinke dip. Het ging met studie niet lekker, ik zat niet goed in mijn vel en ik at slecht. Toen ik dat ging aanpakken kwam ik bij MotiFactor terecht. Het werd me bijna in de schoot geworpen, alsof het *meant to be* was. Ik doe nu vooral de marketing.’

Wat doet een lifecoach?

‘Je hebt drie pijlers: voeding, mentale gezondheid en sport. Ik wil niet te veel in zweverige termen praten, zoals jezelf vinden, of één worden met jezelf, je gaat dat pas begrijpen als je er ook wat langer in zit. Ik kan me voorstellen dat mensen ook denken: waar heb je het nou eigenlijk over?’

‘Sport en voeding zijn concreet, maar mentale gezondheid is lastiger te begrijpen. Ik denk dat het goed is om het te combineren. Je bent bezig met iets heel concreets: bijvoorbeeld afvallen, trainen en op je voeding te letten. Als je dan ook gaat mediteren zul je zien dat het elkaar versterkt.’

Waarom is die vraag zo toegenomen?

‘Heel de wereld is zoveel meer bezig met hoe ze meer uit het leven kunnen halen. Gelukkiger zijn, daar komt het uiteindelijk op neer. Er is meer welvaart, mensen hebben meer tijd en geld. Toch zijn veel mensen niet helemaal tevreden met hun leven, en kunnen ze dat niet zelf veranderen. Zij gaan zich afvragen hoe ze hun leven beter kunnen indelen. Dan kom je al vrij snel uit bij zo’n *lifecoach*.’

Wat voor mensen zijn dat?

‘De leeftijd is vooral 45 plus, tot ongeveer 60, en net iets meer vrouwen dan mannen, die durven eerder in te grijpen als ze vinden dat het nodig is. Het vaakst zijn het mensen met overgewicht. Dat is echt een trigger: je ziet waar je niet blij mee bent. Je kijkt in de spiegel, je voelt het, dus daar wil je iets aan doen. ‘Er is een groot onderscheid in professionaliteit. Heeft iemand al achtergrondervaring in andere dingen? Heeft iemand bepaalde opleidingen gevolgd? Het is belangrijk om onderscheidend vermogen te creëren.’

Hoe doe je dat?

‘Wij zijn nu bezig met een soort *off-grid* containerhuisjes in Schotland, waar je in *retreat* kan. We bieden ook toerskiën aan, waarbij je met een gids verschillende tochten gaat afleggen. We hebben dingen die bijna niemand anders heeft. Dat trekt mensen aan.’

COLUMN | OMAR GHALY

Sorry voor dit kiezersbedrog. Hopelijk kunt u mij vergeven

Het zal u, beste lezer, vast niet ontgaan zijn dat ik mij onder de vlag van mijn nieuwe partij Belang van Omar (BVO) kandidaat heb gesteld voor de universitaire verkiezingen.

Het daaropvolgende electorale succes heeft mij net zo verbaasd als u.

Hoewel mijn campagne vooral een uit de hand gelopen grap was, keek ik er ontzettend naar uit om werk te maken van het democratische mandaat dat mij door de kiezer was overhandigd. Ik had niet gedacht dat met een column in *Mare*, een paar memes op Instagram en inspelen op latent aanwezige onderbuikgevoelens genoeg zou zijn om 10 procent van de uitgebrachte

stemmen binnen te harken.

Maar een geslaagde campagne is natuurlijk pas stap één.

Ik zou, net als iedere andere nieuwe partij, eens grondig het bestel op zijn grondvesten laten sudderen en beven. Ik was er klaar voor. Om met wijlen Pim Fortuyn te spreken: ik had er zin an. Een eerste goede stap was dan ook om koffie te drinken met de huidige voorzitter van de universiteitsraad – mochten er trouwens lezers met ambitie zijn; de vacature om haar op te volgen staat al een tijdje open.

In een prettig en open gesprek bespraken we hoe het raadswerk in de praktijk vorm krijgt en op welke onderwerpen ik me zou willen focussen, naast de pita kaas uiteraard.

Op een gegeven moment, eigenlijk terloops, werd genoemd dat al het vergaderwerk plaats had op de maandag. Ik verstarde een ogenblik.

U moet weten dat ik, wanneer ik niet mijn columns aan het bijschaven en polijsten ben, op maandagen stevast de burgerrups richting Utrecht neem. Ik ben docent in opleiding bij een stichting daar, die zich bezighoudt met goed onderwijs in onder andere de filosofie

en de retorica. U begrijpt, ik moest een keuze maken. Beide functies combineren kan eenvoudigweg niet. Ik heb gekozen voor het onderwijs en ik heb er dus ook voor gekozen om afstand te doen van mijn zetel in de universiteitsraad.

Dat betekent concreet dat de voorzitter van *lvs* mij niet iedere vergadering hoeft te bellen waar ik nou uithang, zoals hij onlangs aankondigde, omdat ik ervan uitga dat mijn zetel doorschuift naar de volgende partij.

Dat zou dan *CSL* zijn die ik het erg gun. Zij waren een van de eerste partijen die mij feliciteerden met de campagne en het resultaat en wel op zo een manier dat ik geloofde dat ze het echt meenden. Laat mij langs deze weg dan ook de eerste zijn die hen oprecht feliciteert met de vrijgekomen zetel. Het is jullie gegund!

Ik hoop dat mijn electoraat mij deze vorm van kiezersbedrog kan vergeven. Ik had het zelf ook graag anders gezien. Uiteindelijk gaf het antwoord op de vraag ‘wat maakt mij gelukkiger?’ de doorslag.

Dat leek mij het meest in het belang van Omar te zijn.

OMAR GHALY is student Egyptologie